

mist! Selsammal silmapilgul tuli ka isä jookstes ulitsast alla, ja jäi siklo ja lapse kiskendamisse häelt kuuldes seisma, ja watas ülles, ja jõudis, omma tuggewa tööpõlle digel silmapilgul ülestõstes omma poega ennese rüppe wasto wõtta ja nenda surma hopi temmast ärrakeelda. Sest si kulkus ulitsa peale mahha surnuks ja rusuks! — Agga isä kandis omma last ommas süles tuppä ja seal wast kulis emma, kui liggi temmale suur kurbdus olli olnud, ja kui heldeste Jummal sedda temmast olli ärrakeelnud. Ja isä teadis nüüd, kust se häddalinne mõtte temmale olli tulnud ja räkis ja kitis teisel päwal, ja iggal ajal weel sedda armo, mis temmale sündinud! Nenda sago Jummal meid kõiki aitama, ja keige meie hädda ja willetsussele nisuggust otsa tehha, et meie pärrast weel tedda peame kiitma, üteldes:

„Ta on keif wägga hästi teind,
Ja keif jo enne ärra näind,
Au meie Jummalale!“

Lisсанди.

Nõia kümme tõmest.

Wannaperre on hea tüf küllast ärra, ja sedda armsam on naber, kes külmast ja tulest ei holi, ja õhtuti senna tulles widde-wikku piddama. Paksus ahjus raksuwad männakäbbid ja kaddakad, lapsed kükkitawad ahjo su ees, ja otawad waitsest, mis jutto ommeti tänna wanna Jaak hakkab ajama, et ta ni kaua, pea pappä ja mamma, ja pea omma sapa otsa peale watab. Jaak olli wanna wäljateninud mõisa küt, kes õnna pärrisherraga saksamaal käinud, ja otsato paljo kõif suggu juttusi teadis, et iggaüks tedda sellepärrnst armastas, kõigeennamist agga lapsed, sest